

Kpoverello

2012. 01. 22. III. évfolyam 8. szám

Misszió

Kpoverello 2012. 01. 22.

2

Kedves Testvérek!

A misszió alapvetően küldetést jelent: Jézus azon parancsának a fényében, hogy „Menjetez tehát, és tegyetek tanítványommá minden népet” (Mt 28,19). Ez a küldetés vonatkozhat az evangéliumnak olyan helyre való eljuttatására, ahol eddig még nem hallhattak róla, de magába foglalja a hiteles tanúságtételre való felszólítást ott, ahol esetleg már elhalványult az evangélium fénye.

Ezért az Egyház gyakorlatában különbséget szoktak tenni a misszió két formája, az *ad gentes* és az *inter gentes* között. Az előbbi a missziókat azt a formáját jelenti, amely a keresztény hit átadásának legelső szakaszát foglalja magába: az evangélium hirdetését azok számára, akik még nem hallottak az örömhírről. Az erre vonatkozó missziós küldetés nagy hatással volt Szent Ferencre, aki a *Meg nem erősített regulában* (vö. 16 fejezet) ennek két formáját jelöli ki: a csendes tanúságtétel Isten minden teremtmény iránti szeretetéről és a szóbeli igehirdetés, a megtérésre való felszólítás.

Az *inter gentes* misszió alapvetően arra irányul, hogy abban a társadalomban, amely már találkozott a kereszténységgel, még jobban elmélyíteni az Evangélium jelenlétét, elsősorban a konkrét társadalmi kihívásokra adott hiteles válasz által. Ide beletartozik a hagyományos lelképásztorkodás minden eleme, de olyan új utak keresése is, amely mindig adott társadalmi körülmények és kihívások figyelembevételével törekszik a tanúságtételre. Erre is bőven láthatunk példát Szent Ferenc életéből – hisz az ő első tanúságtétele is egy teljesen új társadalmi környezetben megvalósuló evangélium szerinti élet volt – de a ferences hagyományból is, amely minden korban igyekezett megtalálni azokat az új formákat, amelyekkel, minden körülmény közepette, eleget tud tenni a missziós parancs valóra váltásának.

Szabolcs testvér

Coffice Diary

Januar

A panic attack to your self-confidence is like a shot of tequila to your mind, but not in a pleasant way. It's as if all the dumbness and paralysis of the mind came before hangover. Distress kicks in and there is no way back, all you hear is: *You are not worth!!!*

While you struggle every day with this sentence trying to prove its opposite to the others (family, clients, boss, crowds on the street) you slowly stop lying low and give in.

No, I am not worthy and the panic transforms into mind-shattering pain.

Gál Dalma

Három szempont a misszióhoz

A keresztény vallás sajátossága, hogy kifejezetten missziós jellegű. Minden vallásban ott van a gondolat, hogy a tanítást tovább kell adni, a felismert igazságot másoknak is el kell mondani, viszont a kereszténység missziós tudata sokkal mélyebbről fakad: abból a tényből, hogy maga Isten jött misszióba hozzánk.

Ezért szeretnék a következőkben a **misszió teológiai alapjairól** beszélni. Az Egyház ugyanis azért misszionál, mert Isten is misszionál. Ezt a gondolatot a II. Vatikáni Zsinat *Ad Gentes* című határozata a következőképpen fogalmazza meg: „*A zárandok Egyház, mivel az Atyaisten terve szerint a Fiú és a Szentlélek küldetéséből származik, missziós természetű.*” (AG 2) Amikor tehát azon gondolkozunk, hogyan is kellene teljesítenünk az evangélium hirdetésére kapott küldetésünket, akkor ebben a kérdésben a példakép számunkra Isten missziója. Amint Krisztus teljesítette a mennyei Atyától kapott küldetést, és meghirdette az Isten Országát, úgy kell mi is tovább terjesszük Isten Országának az örömhírét az emberek között.

Az utolsó vacsorán az Úr Jézus így imádkozik az apostolokért a mennyei Atyához: „*Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba*” (Jn 17,18). Majd feltámadása után megerősíti tanítványaiiban ezt a küldetést: „*Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.*” (Jn 20,21)

De hogyan is küldte az Atya egyszülött Fiát az emberekhez? Mit jelentsen ez: „*Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.*”?

Három gondolatot szeretnék ezzel kapcsolatosan kiemelni.

Először is Krisztus nem állítja önmagát a központba. Megtehetné, hiszen Ő Isten Fia, de az Úr Jézus mindig az Atyáról beszél, mindig az Atyára irányítja a figyelmet:

János evangéliumában olvassuk az Úr Jézus ezen szavait: „*Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki küldött, s aki lát, azt látja, aki küldött. (...) Nem magamtól beszéltem, hanem aki küldött, az Atya hagyta meg, mit mondjak, és mit hirdessek. S tudom, hogy parancsa az örök élet. Így amit hirdetek, úgy hirdetem, amint az Atya mondta.*” (Jn 12,44.49–50)

Úgyszintén Jánosnál olvassuk: „*(...) nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött.*” (Jn 5,30) Velünk bizony gyakran megesik, hogy összetévesztjük az Atya akaratát a mi akaratunkkal, felcseréljük az igehirdetésben az Atya tervét a mi elképzelésünkkel.

Amint a Fiú a mennyei Atyáról tesz tanúságot, hasonlóképpen a mennyei Atya nem önmagáról beszél, hanem egyszülött Fiáról: „*Ez az én szeretett*

Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok”, hangzik el a Tábor hegyen (Mt 17,5).

Ez a szeretet titka: a másik személy javát akarja, annyira figyel a másik személyre, és örvend neki, hogy szinte elfelejti önmagát. Ebben is látszik, mit értünk az alatt, hogy a Szentháromság a három isteni Személy szeretetközössége.

Másodszor, Krisztus nem erőszakos az igehirdetésben. Senkit sem kényszerít, senkit sem próbál szellemi és lelki fölényével lehengerelni. Olyan gyakran idézzük a teológiai tanulmányok során Szent Péter első levelét: „*Legyetek mindig készek rá, hogy mindenkinek megfeleljetek, aki csak kérdezi, mi az alapja reményeteknek.*” (1 Pt 3,15). Sajnos gyakran megfélemlítünk a rákövetkező versről: „*De ezt szelíden, tiszteletet tanúsítva és jó lelkiismerettel tegyétek, hogy akik Krisztusban való szép életetekért elhíresztelnek titeket, rágalmaikkal szegyenben maradjanak.*” (1 Pt 3,16).

A keresztények érzik, hogy a misszióban nem létezhet más meggyőző erő, mint Isten szeretetének ereje. VI. Pál pápa mondta Kolumbiában: „*Kérünk titeket, ne helyezzétek bizalmatokat az erőszakba és a forradalomba. Ha így tennétek, ez ellentétben állna a keresztény szellemmel. Az erőszak ahelyett, hogy siettetné, inkább késlelteti a társadalmi fejlődést, amire jogosan vágyódtok.*” Ennek ellenére a történelem során sokszor előfordult, hogy a keresztények erőszakkal akarták vélt vagy valós igazságukat érvényre juttatni, és az erőszak alkalmazásának kísértése sötét árnyként mindig ott van az igazságra való jogos törekvésünk mellett.

Harmadszor, Krisztus figyelmes, és ezáltal tudja észrevenni az Isten Igéjére szomjas embereket.

Észreveszi az út menti vak koldust, meglátja Zakeust a fán, szóba áll a szamariai asszonnyal, megszólítja Lévit a vámnál, türelmesen végighallgatja éjnek idején Nikodémust az ő kétségeivel és félelmeivel, meglátja a szegény asszonyt, aki minden vagyonát a templom javára adja, átérzi a gyászoló özvegy bánatát, és lehetne sorolni tovább. Mi hány ember mellett megyünk el naponta, anélkül, hogy igazából találkoznánk velük, örömeiket, bánatukat átéreznénk? Valóban át kell utaznunk hegyeken-völgyeken, tengereken túlra, hogy végre hirdethessük Isten igéjét?

A misszió nem attól sikeres, hogy látványos eredményeket tud felmutatni, hanem hogy lélekből fakad. Ami a lélekből fakad, az a Szentlélektől származik. És amint a Szentlelket sem látjuk, csak munkálkodásának gyümölcsei fölött örvendezünk nap mint nap, az evangélium hirdetésére is gyakran észrevétlenül történik, csendes tanúságtétellel. Mindezek rejtve történnek, de ez ad életet a kereszténységnek. Az életbe ültetett evangélium.

„Nézzétek, úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé! Legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok!” (Mt 10,16)

Csont Ede

Ima küldetésért

Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád!
Szólj, Uram, kérlek, újra, ismételd Szavad,
mert az előbb nem figyeltem... elkalandoztak kissé a gondolataim.
Tudod, annyi minden történik körülöttem s velem,
hogymint mindig nagyon elfáradok... igen,
emlékszem, a tegnap is belealudtam az imába,
éppen miután újra megkérdeztem a Véleményed...
nem tudtam kivárni... aludtam már, mikor Te válaszoltál.

De kérlek, Uram, ébressz fel, mint a gyermek Sámuellel tetted,
s hallani fogom, mint hű gyermeked, én is.
Küldj, és mutasd, hogy milyen úton menjek örömhíredet véve
testvérhez, barátomhoz, szomszédhoz, idegenhez.
Áldj meg, Atyám, és áldd meg azokat is, akikkel találkozom,
Ámen.

cs.

A misszió szóról

A *misszió* szó a latin *mitto* 'elküld, elbocsát' szóból ered, amely az ókori rómaiaknál eredetileg a katonai szolgálatból való elbocsátást jelentette (betegség, súlyos szolgálati vétség következtében vagy a törvényes szolgálati idő elteltével). A mai nyelvhasználatban az evangélium terjesztését, ill. az erre szóló küldetést jelenti. Érdekesség, hogy misszióknak nevezik a 8-nál kevesebb lakosú jezsuita rendházakat is.

A misszionálás általános értelemben a hit terjesztését jelenti, amely az Egyház alapvető küldetése. Sajátos értelemben ezen belül az a folyamat, melynek során az Egyházat olyan népek vagy csoportok körében is meghonosítják, ahol eddig még nem vert gyökeret. Ezt az Egyház elsősorban úgy végzi, hogy hithirdetőket küld mindaddig, amíg az új egyházak fel nem épülnek, és annyira meg nem erősödnek, hogy már maguk is elegendő erővel és eszközzel rendelkezzenek az evangelizációhoz. Ezt a fajta evangelizációt legfelső szinten a Népek Evangelizációjának Kongregációja hangolja össze, amely közvetlenül a pápa alá tartozó szervezet, tagjai között nagy számban vannak püspökök is.

Mivel azonban az Egyház természeténél fogva missziós jellegű, hiszen Jézus parancsot adott nekünk erre („Menjetek, és tegyetek tanítványommá minden népet.” Mt 28,19; „A rátok lejövő Szentlélek azonban erővel tölt majd el benneteket, hogy tanúságot tegyetek rólam” ApCsel 1,4), ezért a misszionálás Isten egész népének feladata: a maga módján minden krisztushívőnek ki kell vennie a részét belőle. Ennek kiindulópontja a tettekkel és szóval való tanúságtétel. Ez vezet az őszinte párbeszédhez a Krisztusban nem hívőkkel, s nyitja meg számukra az utat az evangéliumi üzenet megismerésére. Az evangélium hirdetésének módját a hallgatóság szellemi, kulturális értékeinek elismerésével, helyzetüket szem előtt tartva kell megválasztani. Akik készek az evangélium befogadására, azokat a misszionáriusoknak meg kell tanítaniuk a hit igazságaira, s a megtérőket fokozatosan kell bevezetni az Egyház közösségébe.

Forrás: *Magyar Katolikus Lexikon*.

Kántor Emese

Az arlóói misszióról ... avagy az „igazi boldogság ma”

„Egy napon a Semmi összetalálkozik a Valamivel a tengerparton.
– Fürödjünk meg a tengerben – határozták el.

Levetköztek, és elkezdtek úszni a hatalmas tenger hullámaiban. Kis idő elteltével Semmi kiúszott a partra, és felöltözött Valami ruháiba. Valami is kijött a vízből, de mivel nem találta saját ruháit, nem maradt más hátra, mint magára öltetni Semmi ruháit. Valami is elindult a maga útján.”

Biztos, hogy ez a „csere” megtörtént, mert már Szent Pál is lejegyzett egyik levelében hasonlót. Ebből megtudjuk, hogy Isten ebben a „nagy csereberelésben” mégis felismeri a semminek látszókat, sőt kiválasztja őket: „ami a világ előtt gyöngye, hogy megszegyenítse az erőseket, s ami a világ előtt alacsonyrendű és lenézett, azt választotta ki az Isten, a semminek látszókat, hogy megsemmisítse azokat, akik valaminek látszanak.” (1Kor 1,28).

Tőlem is kérdezték már: „miért nem csinálsz valamit”, amikor éppen a fiatalok között épülő ifjúsági csoportról meséltem. Tette ezt azért – a kérdező – , mert tudta, hogy munkám a cigányok között zajlik. Semmibe nézte a tevékenységemet, és azokat sem értékelte „Valakiknek”, akik ebből részesültek.

Valójában az ilyen és ehhez hasonló megnyilvánulások végül is inkább lendületet, megerősítést adtak ahhoz, hogy folytassam – közösségünkkel, Szent Ferenc Kisnővérei szerzetesközösséggel – folytassuk, amit elkezdtünk, mert „ami a világ előtt alacsonyrendű és lenézett, azt választotta ki az Isten”. Arlóban – abban az észak-borsodi kis faluban –, ahol élünk, valóban szenvednek a „valaminek” látszók. Az „evangélium levegője” pedig csendesen

„fűjdogál” tovább. Mert a lényeg, amire igazán érdemes figyelni: Isten mire ad áldást.

Míg pályázatainkat megáldja, míg azok hajszálain lógva lehet az Elfogadlak Alapítványnak – melynek keretében legtöbbször pályázunk – néhány fizetett munkatársa. Amíg tanulhatunk 70x7-szer megbocsátani, míg a működésünk nyomán megszabadulhatunk teljesítményszemléletünk jó részétől, eredmény-centrikusságunk masszív gátjaitól. Amikor teljesen világos, hogy az ellenségeink nem a cigányok köréből vannak, amikor a nekünk szegezett mélységesen negatív sztereotípiák nyilai miatt magukat értelmiséginek valló emberek sokkal nagyobb „szellemi sötétséget árulnak” el önmagukról, mint azok, akiket éppen szidalmaznak, szóval amikor ezek kereszttüzeiben és igazágtalanságuk butaságában éppen szavakat sem talál, ekkor vagyunk igazán – evangéliumian – boldogok.

Amíg az ifjúsági csoportból kerül ki olyan srác, aki a magyarországi első Cigánypasztorációs Iroda főmunkatársa lett, és már 8 éve így tevékenykedik. Amíg az ifjúsági csoportból került ki olyan lány, aki családot alapítva cigány gyermeket fogad örökbe, amíg délutánonként – 17 éve - átlagosan 15 gyerek veszi igénybe a Befogad-lak nevű közösségi ház tantárgysegítő és személyiség-, csoportfejlesztő alkalmait, szóval ekkor és ezektől is vagyunk igazán boldogok.

<http://szfkisnoverei.communio.hu/elfogadlak/>

<http://videotar.mtv.hu/Videok/2010/08/01/20/Megszentelve.aspx>

Szeretettel írtam: Márta nővér

Babanapló 2.

Jelentések arról, hogyan fejlődik együtt egy 2 éves 5 hónapos kisfiú és egy 7 hónapos kislány; hogyan nevelteti magát a nagy, és tanulja a világot a kicsi.

Gyermekeink immár egy hónappal újra nagyobbak lettek, és nem telik el úgy nap, hogy ne okoznának valami meglepetést.

Kristóf egyre többet beszél, most már azt is tudjuk, ki lesz a felesége, meg hogy ő a „családi kapitány”, ami bizonyos értelemben igaz is, mert sokszor alakul az ő türelme, igényei alapján a család élete. Megtanult 10-ig számolni, egész ügyesen kezdi megkülönböztetni a színeket, sőt most már a színárnyalatokat is igyekszik elkülöníteni. Kedvencei a 9-es szám (a rajt nála 1, 2, 3, ... 9-cel indul); a színek közül pedig a citromsárga, narancssárga meg a rózsaszín. Úgy tűnik, élénk korszakát éli.

Nagyon kedveli a vonatokat, egyre gyakrabban kell az állomásra vinni, hogy nézhesse őket. Kedvenc szórakozásai közé tartozik, hogy vonatos felvételeket nézzen, Thomas szóba sem jöhet pár hete, mert az nem „igazi vonat”.

Gyopár nagyon ügyesen üldögél, ezért együtt fürödhet már Kristóffal, mindig hatalmas pancsolást rendeznek, és mindkettő sokkal jobban szeret fürödni, mint korábban egyedül. Pár napja próbál a fenékén csúsztatva előre haladni, néha mászó pozícióba is előrehajlik, de még túl gyengék a karjai. Az új mozgásos élet pedig nagy veszélyforrás, már esett le az ágyból arccal előre, nem is beszélve, hogy hányszor esik hasra, általában kék valahol, de töretlenül próbálkozik.

Sokat mondikál a maga nyelvén, állandóan mosolyog, ha valami komolyabb baja nincs, habár mostanában a bújó fogacsák is eléggé kínozzák.

Egyre többször figyelnek egymásra, Gyopár töretlenül csodálja a bátyját, és Kristóf is azzal szaladt ki egyik nap a konyhába, hogy „Anyá, én úgy szeretem a kicsit”.

Emese Párizsban*

*A cikk szerzője a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem mesteris diákjaként 2011 elején három hónapot töltött cserediákként Párizsban. Az ő élményeiből nyújtunk ízelítőt.

2011. február 11.

Már nem tűnik olyan hosszúnak az út (a szállásomtól Párizsig), eléggé megszoktam, sőt olyan is van, hogy nem bánám, ha még tartana, mert épp olvasok valamit az újságból (sokféle ingyenes újság akad minden nap a metróban). Sok érdekes cikket találok benne, s mindig van benne kulturális ajánló is, igyekszem majd ezekből is inspirálódni (bár általában aznap estére szóló ajánlatok, ami kicsit túl késő).

Amiről még azt hiszem, nem beszéltem: a szobám a tetőtérben van, a néni egyik leányának volt a szobája, elég nagy. Van egy része a sarokban, ahol van az ágy (nagyon kényelmes, jó masszív matraccal, pont nekem való) és egy éjjeliszekrény lámpával, a másik részen meg, az ablak és az ajtó közelében egy íróasztal és egy szekrény. Van még egy beépített szekrény is, ahova a tiszta ruháimat tettem, meg egy kis asztalka és tükör, itt vannak a gyógyszereim és a hajbavalók. Megtaláltam szépen mindennek a helyét, csak érdekes, hogy nincs túl sok fény, inkább csak itt az íróasztalnál van, s hiányzik az is, hogy az ajtót nem lehet kulcsra zárni. Ez nem lenne baj, de mivel a bejárati ajtó és a garázs egy-egy kulccsal záródik, néha nem érzem biztonságosnak, főleg hogy épp érkezésem napján (Inapközben, délután) törtek be a szomszéd házba a garázsra keresztül. De igyekszem nem tartani kézügyben a fontosabb dolgaimat, s remélem, ide nem jönnek (mondjuk a ház elég régi, nem hiszem, hogy azt gondolnák, túl értékes dolgok vannak benne).

Egyébként a néniék nem fűtenek túl erősen, első nap kicsit hűvösnek is éreztem, de azután fennebb engedte a néni a fűtést, s melegebb is lett az idő,

így azóta nem fáztam. Van itt fürdő is az emeleten, WC-vel és zuhanyzóval, amit csak én használok, amikor akarom, s ez nagyon jó. A konyha közös, van ott egy ládám, amiben az ételeim vannak (egy részük, mert a zöldségeket áthoztam ide az emeleti előtérbe, mert a konyha nagyon kicsi), meg egy rész a hűtőben, s most már többször főztem is. Mosogatni sem kell, csak a nagy edényeket, de azért a vacsorán kívül én szoktam, egy-egy tányért, kést vagy poharat nem teszek a gépbe. A tisztasági szint a házban egyébként közepes, nekem pont megfelelő – azaz nincs mocskok és rendetlenség, de ragyogó tisztaság sem, így nem kell folyton amiatt aggódni, hogy valami nem lesz rendben. Az ebédlő is szép, tágas, hangulatos, ott van a tévé is. A néni szobája a földszinten van, a fiáé az alagsorban, ott a garázs is meg a mosógép (most már azt is használtam). Van egy pici kert is, s azt mondja a néni, a nap sokat süt oda. Úgyhogy összességében véve egészen megfelelő hely, sokkal jobbat nem is kívánhatnék.

Szeretem a fényképezőgépet is: kicsi, elég jól hordozható és kezelhető, mégis egész jó képeket készít ... És apa, nagyon jó a toll meg a térkép is, köszönöm. Andi, neked meg a könyvet, s egyébként a tőled kapott telefonokban hordom a fényképezőgépet. Olyan jó, amikor egy-egy tárgyról eszembe jutnak az otthoniak, akiktől kaptam őket. Köszönöm mindenkinek.

2011. február 12.

Ma elég későn keltem, délelőtt mostam, s aztán ebéd után elmentem Vincennes-be, Párizs túlsó végébe (45-50 percet ment az RER, de legalább nem kellett átszállni), ahol egy hippodrome (lovarda/lóversenypálya ?) van, s a reklám szerint ezen a hétvégén japán napok voltak. Ez azt jelentette, hogy az előtérben, ahol az emberek fogadnak, s ahol követik a versenyt a képernyőkön, ott több standnál japán vonatkozású dolgok voltak: ruhák, bizsuk, képregények, képeslapok, sushi, meg voltak olyan helyek, ahol bemutató is volt: hogy készül az ikebana, néhány origami-figura, na meg volt kard- és harcművészeti bemutató is, s aki akarta, japán stílusú frizurát is csináltak neki. Egész érdekes volt (nekem főleg az ikebana, egész szabályrendszere van, a nő egy típusnak, a morikaminak – ha jól jegyeztem meg – a szabályát el is magyarázta). S közben persze kinéztem a versenypályához is. Nagyon szép volt, hogy látszott a távolban Párizs. Maga a verseny valami kocsiverseny volt, de nagyon veszélyesnek tűnt (nagyon gyorsan száguld a ló, s mögött egy egykerekes valamin a lovas, lábait magasra tartva, hátradőlve). Hazafelé épp elértem Saint Germain-be a misére (ma fél 7-től volt előesti mise), ami különösen szép volt, ünnepélyesebb, mint nálunk: rengeteg ember, orgonaszó, nagyon szép ének (előénekesssel, aki vezényelte a ritmust is), az alkalomhoz

igazított egyetemes könyörgések, ministránsok, akik evangéliumkor és úrfelmutatáskor gyertyát tartottak (egyikük egy Down-kóros fiú volt, ő is ügyesen segített), s legalább öt világi lelkipászori kisegítő, akik áldoztatáskor segítettek.

2011. február 19.

A múltkor elfelejtettem odaírni, hogy bizony a hippodromnál rengeteg a szemét, sok mindenféle ember jön fogadni (elég nagy divat ez erre felé), egyesek a képernyőkön, mások élőben követik a versenyt, ismét mások újságot olvasva várják az eredményeket, de ami közös, hogy szinte mindenki szétdobálja a cetlit, tele a föld velük.

Azt is elfelejtettem írni, hogy egyik kedvenc szókapcsolatom, amit elég gyakran használok, a „chez nous”, azaz nálunk, sokszor szoktam mondani, hogy ez vagy az nálunk is így van – vagy épp teljesen másképp. A franciatudásom szerintem továbbra is javul, továbbra is hallgatok, olvasok és főleg beszélek franciául, bár azért a telefonos értekezés nem megy.

Kántor Emese

Francesco testvér nyomán

– híres ferences harmadrendiek –

Szent Garicoits Mihály (1797–1863)

Szegény sorsú francia szülők gyermekeként született, így bár pap szeretett volna lenni, szülei ezt anyagilag nem tudták megengedni, hanem pásztorkodnia kellett. Később mégis sikerült elvégeznie a teológiát egy plébánosnak köszönhetően, aki régebben, a forradalom éveiben ott rejtőzködött a Garicoits családnál. 1823-ban Mihályt pappá is szentelték. Ezidőtájt lépett be Szent Ferenc III. rendjébe.

Először egy beteg plébános mellett volt káplán. Felélesztette a vallásosságot, előmozdította a gyakori szentáldozást, a Jézus Szíve tiszteletet. Két év múlva tanárrá nevezték ki a betharram-i nagyszemináriumban, aminek később rektora lett. Hivatalát hozzáértéssel töltötte be, míg végül a betharrami és a bayonne-i szemináriumok egyesítése miatt beosztás nélkül maradt.

Ekkor lett lehetősége régi terve megvalósítására: papokat képezni ki a nép között végzendő missziós munkára. E célra püspöke jóváhagyásával és néhány társa segítségével közösséget szervezett (Jézus Szent Szíve Papok Betharram-i Társasága), amelynek 1838-ban el is készítette szabályzatát.

A közösség szépen növekedett, míg végül az újonnan odakerült püspök úgy kívánta, hogy a közösség mindenben a püspöktől függően működjön, és csak az ő egyházmegyéjében. Bár mindez nagy megpróbáltatást jelentett a

rendalapító számára, ő mindent Istenre bízott. Ebben a bizalomban is halt meg 1863. május 14-én, Urunk mennybemenetele napján, agyvérzésben.

Halála után 14 évvel társulata pápai jóváhagyást nyert az eredeti terv szerint. A tagok örök fogadalmat tesznek, tanítással, evangelizálással foglalkoznak. Mihály atyát 1923-ban boldoggá, 1947-ben szentté avatták.

Élete és az általa alapított közösség a papokról szóló zsinati határozat szellemében működtek, amely szerint a papoknak az a küldetése, hogy „mindig Isten szavát tolmácsolják, és mindenkit nagy nyomatékkal hívjanak fel a megtérésre és a szent életre. A mai világban gyakran igen nehéz feladat a papi igehirdetés, mégis könnyen eléri a hallgatók értelmét és szívét, csak Isten igéjét ne általánosságban és elvontan fejtsek ki; a való élet körülményeire kell alkalmazni az evangélium örök igazságát.”

Ez igazából mindenkinek feladata, aki misszionálni akar, Isten igéjét akarja hirdetni: hogy Isten szavát és szeretetét úgy közvetítsük embertársaink számára, hogy mindig a hétköznapokból, életkörülményeinkből kiindulva, azokban találjuk meg és mutassuk meg másoknak bátran, nyíltan, egyszerűen, őszintén és hitelesen Isten jelenlétét és tervét. Kérjük Garicoits Szent Mihály közbenjárását, hogy ilyen lélekkel tudjunk mi is embertársaink között apostolkodni.

Forrás:

KOVÁCS Kalliszt OFM: *Ferences szentek, boldogok – 2009.* Magyarok Nagyasszonyáról Nevezett Rendtartomány, Budapest, 2010, 184.

Kántor Emese

Szamártestvér

– rovat a makacs és bohókás emberi testről –

Száraz bőr

Bőrünk felső szarurétege normális esetben önmagát hidratálja, ám ezt a feladatát nem tudja kielégítően ellátni, ha túl gyakran zuhanyozunk, sokat tartózkodunk a napon, szárító hatású szappant és kozmetikumokat használunk, esetleg a lakásban „sivatagi” a levegő. A kézfej és az arc van leginkább kitéve az időjárásnak, ráadásul a kézfej bőre tartalmazza a legkevesebb faggyúmirigyet. A száraz bőr veszít rugalmasságából, hamarabb ráncosodik.

A vitaminokban és ásványi anyagokban szegény táplálkozás, az elégtelen folyadékpótlás, a dohányzás és a rendszeres alkoholfogyasztás hozzájárul a bőr nedvességtartalmának csökkenéséhez és idő előtti öregedéséhez. A legtöbb testápoló rendszeres alkalmazásával helyreállíthatjuk a bőr nedvességtartalmát, de az alábbi házi gyógymódokat is bátran kipróbálhatjuk:

A tejsav lehámlasztja az elhalt sejteket, és fokozza a bőr nedvességmegtartó képességét is. Áztassunk egy kéztörölt hideg tejbe, és helyezzük a különösen

száraz vagy irritált felületre. Hagyjuk rajta 5 percig, majd finoman öblítsük le a bőrt, hogy egy kevés tejsav rajta maradjon.

Engedjük meleg vizet a kádba, adjunk hozzá 2 pohár keserűsöt, és néhány percig áztassuk benne magunkat. Amíg a bőrünk nedves, a kerges területeket néhány marék keserűsóval be is dörzsölhetjük. Meg fogunk lepődni, milyen bársonyosnak érezzük a bőrünket fürdés után. Néhány szál szárított moszatot is tehetünk a vízbe, hogy fokozzuk a puhító hatást.

Az aloe vera zselében található savak elpusztítják az elhalt hámsejteket. Vágjunk le a tövénél egy levelet a növényről, majd hámozzuk le a külső, zöld bőrszövetet, és a zselével kenjük be a bőrünket.

Használjunk alfa-hidroxi-savakat vagy ureát tartalmazó krémet, testápolót. Ezek eltávolítják a fellazult, hámló sejteket, ezáltal puhábbá teszik a bőrt.

Készítsünk pépet egy érett avokádóból, és kenjük az arcunkra. A benne lévő olaj lágyítja a bőrt, ezenkívül E-vitamint is tartalmaz.

Próbáljuk ki a következő olcsó termékeket a bőr nedvességtartalmának megőrzésére: a lanolint (a gyapjából nyerik), a petróleumzselét, a mogyoróolajat, sőt akár a főzőmargarint is. Módjával alkalmazzuk őket, különben zavaróan ragacsosnak fogjuk érezni a bőrünket.

Kerüljük az illatosított szappanokat, mert kiszáráthatják és irritálhatják a bőrt. Válasszunk inkább krémszappanokat, amelyekhez a gyártás folyamatának késői szakaszában többlet olajat vagy zsírt adnak, ezért jótékony olajos filmréteget képeznek a bőrünkön.

Próbáljunk ki valamilyen gyengéd lemosót, amely a bőr pH-értékéhez hasonló pH-értékkel rendelkezik, ezért úgy távolítja el a szennyeződést, hogy nem mos le túlságosan sok természetes olajat a bőrünkről.

A folyékony szappanok szintén gyengédek a bőrhöz. Válasszunk olyat, amely a termékleírás szerint hidratáló, és tartsunk egy-egy flakonnal a mosogató és a mosdó mellett is.

Soha ne töltsünk 15 percnél hosszabb időt a zuhany alatt vagy a fürdőkádban. Amikor sokáig áztatjuk magunkat, lemoszuk a bőr zsíros védőrétegét. Ugyanilyen okból meleg, és ne forró vizet használjunk.

Adjunk valamilyen bőrlágyítót a fürdővízhez, például fürdőolajat.

Módjával használjuk a szappant — csak a hónaljunkra, az ágyék területére és a lábfejünkre, a testünk többi részét pedig mossuk tiszta vízzel.

Fürdőjünk vagy zuhanyozzunk este, hogy a bőrünk alvás közben pótolni tudja a védőolajokat.

Télen ügyeljünk arra, hogy a lakásunk páratartalma megfelelő legyen. Tegyük víztartályokat a radiátorokra, a kandalló mellé; hagyjuk nyitva a fürdőszoba ajtaját zuhanyzás vagy fürdés közben; éjszakára kapcsoljuk be a párasító készüléket a hálószobában.

Ha a házban kandalló vagy fatüzelésű kályha van, csak módjával használjuk. A fa elégetéséből származó hő jobban szárítja a levegőt.

Igyunk sok folyadékot, naponta legalább nyolc nagy pohárral (2,5 dl). A gyógynövényteák és a gyümölcslevek is beleszámítanak a mennyiségbe, a vízhajtó hatású koffein- és alkoholtartalmú italok viszont nem.

Legalább hetente kétszer együnk olajos húsú halat, például makrélát, szardíniát, heringet vagy lazacot, amelyek omega-3 zsírsavakban gazdagok, és segítenek megőrizni a hámsejtek egészségét. E zsírsavak kiváló forrása a dió, az avokádó és a lenmagolaj is. Keverjük legfeljebb 2 evőkanál lenmagolajat a salátaöntetbe vagy a reggeli zabkásába mindennap. (Ha meleg zabpehelybe keverjük, csak a zabpehely megfőzése után adjuk hozzá. Hő hatására ugyanis a lenmagolaj hasznos vegyületeinek nagy része elbomlik.)

Bizonyos vitaminok, különösen a B- és C-vitaminok számos ásványi anyaggal együtt segítenek megőrizni bőrünk egészségét. Szedjük naponta B-vitamin-komplexet, amely tiamint (B1-vitamint), riboflavint (B2-vitamint) és pantotén-savat (B5-vitamint) tartalmaz; vagy időnként együnk egy kevés élesztőt.

Ha a szárazság az otthoni kezelések hatására sem szűnik meg; ha súlyos, viszkető kiütés jelentkezik; ha a bőrünkön fertőzés jeleit (bőrpír, kérgesedés vagy váladékozás) fedezzük fel, feltétlenül forduljunk orvoshoz. A száraz bőr esetenként valamilyen betegség, például pajzsmirigy-elégtelenség vagy cukorbetegség jele is lehet.

<http://www.otthonigyogymodok.hu/borproblemak-kezelese/38-borproblemak/157-szaraz-bor.html>

Eszter

Lelki horoszkóp:

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekben újjászülehetünk.” (Leó tv.)

Kos (március 21.–április 20.):

„Imádkozz a neked ellenszenveseikért! Hátha éppen a te imád fogja helyes irányba téríteni őket. Gondold meg, hogy téged is hányszor segíthetett mások imája, amiről nem is tudtál.” (ismeretlen)

Bika (április 21.–május 20.):

„Ne zavarjon, ha imádat napi gondok teszik szórakozottá! Isten megengedi ezt is, mert azt kívánja, hogy vigyük elé ezeket is, segítségét kérve a megoldásukhoz.” (ismeretlen)

Ikrek (május 21.–június 21.)

„Nem lesz álmatlan éjszakád a holnap gondja miatt sem, ha Isten próbatételét látod a várható nehézségekben. Isten tervei szerint akartad megvalósítani elmúlt napodat – bízd rá sikertelenségét is.” (ismeretlen)

Rák (június 22.–július 22.):

„Magunkba tekintve ne csak a negatívumokat keressük! Kevélység jele, ha a sikertelenségeken keseregünk. Találjuk meg a jót is magunkban, és köszönjük meg Istennek. Ez az állandó hálaadás jellemezze belső életünket.” (ismeretlen)

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Ne olyan belső békét keress, amiben nincs kísértés és kellemetlenség! Tartsd azt is békének, ha Istenért mindent türelemmel viselsz.” (ismeretlen)

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„A szeretet akkor lesz tökéletes bennünk, ha akkor is tudunk örülni a mások sikerének, boldogulásának, ha ez nekünk nem sikerül.” (ismeretlen)

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Ha másokon segítesz, vigyázz, nehogy a kényelmét szolgálj ki.” (ismeretlen)

Skorpió (október 23.–november 21.):

„A szeretet sugárzás útján terjed. Isten szeretetének sugarait kapjuk, de nem azért, hogy elnyeljük, hanem akárcsak a tükör, rásugározzuk másokra.” (ismeretlen)

Nyilas (november 22.–december 21.):

„Ha valamiről szeretetből lemondok, azt meg fogom találni Istenben. Így az lesz igazán az enyém, amit nem birtokolok.” (ismeretlen)

Bak (december 22.–január 19.):

„Nagyon embertele né tud válni az, aki a szabályokat fontosabbnak tartja, mint az embert, aki bizonyos eszmékért kínozza a másik embert. Meg akarom tanulni Jézustól, hogy ne csak azt vegyem észre, hogy testvérem vét valamilyen törvény ellen, hanem a valamilyen éhség miatt szenvedő embert is meglássam benne.” (Leó testvér)

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„Nagy akadály Isten terve útjában az, amikor valaki azt hiszi, hogy neki nem kell semmiben sem változnia, hanem mások kellene hozzá igazodjanak.” (Leó testvér)

Halak (február 19.–március 20.):

„Jézus ma is embereken keresztül érint meg másokat. Rajtunk keresztül is. Ne a magunk ügyességére, ötleteire, érveire építsünk, amikor szóba állunk valakivel, hanem annak érdekében tegyünk meg mindent, hogy Jézussal találkozhasson.” (Leó testvér)

Léonie

Hajnali csend

– folytatásos regény –

XXIV. fejezet

A rózsaszín selyemfüggöny fellibbent, mintha szél borzolta volna fel, és mögötte a lány félénken mosolyogva egyenesen Paulra nézett, majd ismét

letérdelt, és felvette a koreai ülő testtartást, alig két méterre Paultól. Az egyébként világos bőrű arc most enyhén megszínésedett. Barna szeme tisztán csillogott, mint nyugodt tó átlátszó vize. Az arc kifejező és barátságos volt, bár a lélek komolyságáról, magába hajló jellemről árulkodott. Apró, vékony szája volt, az arc arányos minden szempontból. Sötét, hosszú hajfonata most ott pihent a vállán, zöld selyemszalaggal kötve.

– Köszönettel tartozom önnek, amiért megmentette az életünket, nekem és az anyámnak. Emlékszem az arcára, ezért is akartam megbizonyosodni, valóban önről van-e szó. Myeon Hwa a nevem... – mondta egész halkán, de a tekintete most a földet bámulta.

Paul meglepte a váratlan felismerés, meg az emlékezés a saját különös érzéseire, amikor az akkor félholt lányt először megfigyelte, nehezen szólalt meg, keresnie kellett a szavakat, mintha koreai tudása is felmondta volna a szolgálatot.

– Nem tudtam, hogy önről van szó, amikor hívtak. A nevem Paul. Az édesapjával még nem találkoztam, ezért nem igazán vagyok tisztában azzal, hogy mit is várnak el tőlem. Nekem is még tanulnom kell az önök nyelvét. Emellett igen sok elfoglaltságom van...

– Akkor kössünk egy szerződést – csillant fel a lány arca. – Ön megtanít engem franciául, és megismertet engem az önök kultúrájával, én meg segíték a koreai nyelvtudásán. Mit szól hozzá? A betűket ismeri már?

– Szívesen segíték, amiben tudok, bár a nyelvtanulás nem könnyű dolog. Megtisztelne vele, ha segítene nekem fejlődni a koreai nyelv elsajátításában. Az írás még talán korai nekem... – szabadkozott Paul. – De kérdezhetek valamit? Miért akar megismerni a nyugati kultúrával? Az itteni emberek többnyire elutasítóak velünk szemben, és nagyon ragaszkodnak a hagyományos életmódhoz.

Myeon Hwa elgondolkodva hallgatott egy darabig.

– Tulajdonképpen a kíváncsiság az én egyetlen magyarázatom. A barátnőm sokat mesélt a keresztény vallásról. De az igazság az, hogy az apám ragaszkodik a tanuláshoz. Nem tudom, mire fog szolgálni. Ha jól értettem, ön olyan papféle? Az én nagybátyám szerzetes, és sokat tanultam tőle.

– Igen, az vagyok. De én nem élek kolostorban, hanem az Istent szolgálom a világban. Szeretné, ha már ma elkezdenék a tanulást? És milyen gyakran kellene jöjjek? – vágott közbe kissé türelmetlenül a pap.

– Egy héten kétszer jöjjön, arra kéri az apám. Holnap majd találkozhat vele. Ma maradjunk az ismerkedésnél.

– Örömmel! – derült fel a pap. – Kérdezhetek valamit?

– Igen.

– Mi történt önnel és az édesanyjával? Hogyan kerültek oda, ahol megtaláltuk?

– Nem tudom pontosan... hazafelé tartottunk, és az erdőben üldözőbe vettek valami férfiak. Magammal rántottam az anyámat valami szakadékba. A húgom elmesélte, hogyan halt meg a királynő. Nagyon félttem... – mondta a lány suttogóra fogva a hangját.

Hirtelen rájött, hogy máris túl bizalmasan beszél. De még nem akarta, hogy Paul elmenjen, pedig nem vette észre, hogy egy kis kapu mintha kinyílt volna a lelkében, lassan fordult a hang irányába, mint virág a nap felé. Volt valami a hangban, amire vágyott, amit beivott a lelke. Az idegen hang dallamosan csengett, és meleg áradt belőle, bár volt egy nyers mellézköngéje is. De lényének tudatos része nem figyelt ezekre a rezdülésekre.

Paul feszélyezve érezte magát egy darabig, nemcsak a nyelv, de a lány közelsége miatt is. Egyszerre túl soknak tűnt neki ez az élmény, nem tudta, miért, nehéznek találta, mintha terhet vett volna a nyakába. Nem volt kedve kérdezősködni, inkább elnézte volna a lány arcát, de az lesütve tartotta a szemét. A padló nézése pedig már unalmassá vált. Aztán régi rossz szokása szerint az első benyomások alapján elkezdett címkéket ragasztani a lány személyiségére. „Félnék – gondolta. – És nem túl okos. Olyan, mint egy gyerek. Közönséges koreai nő, majdnem... De az arca szép, olyan érzelmes, bár a hangja sem elég nőies...” Rövid ismerkedésüket az öreg dajka szakította félbe, akinek léptei messziről jelezték közeledtét. Myeon Hwa gyorsan leeresztette a függönyt, és leült a szoba másik sarkába.

Paul örült, amikor kijutott a friss levegőre. Szerencse, hogy nem kellett még a miniszterrel is találkoznia. Meglepte a lány közvetlensége. Nem ilyennek képzelte, mikor eszméletlenül feküdt. Arisztokratikus személyiséget várt tőle, titokzatos, távolságtartó nőt képzelt bele az alakjába. Mintha szétfoszlott volna a varázslat. Sietős léptekkel igyekezett haza, mert tanítania kellett a szemináriumban. Az árnyék is, ami nem volt sajátja, befordult egy melléksikátorba, és nem követte tovább.

A hercegnő korán kelt, ami teljességgel ellenkezett szokásaival. De mivel az éjszakát otthon töltötte, nem volt szüksége a délelőtti alvásra. Ehelyett magához kérte már-már a fiának számító unokaöccsét.

– Fiam, a tegnap nem éreztem jól magam, de ma okvetlenül beszélünk kell.

A herceg szeme nem tűnt olyan kipihentnek, mint a nagynénjéé. Mély, barna árokban ült a két szempár, és valami rossz hangulat is a kedélyére telepedett. Várakozóan nézett a hercegnőre.

– Milyen szótlan vagy ma, herceg! A tegnap kielégíthetted a kíváncsiságodat a menyasszonyoddal kapcsolatban. Remélem, nincs kifogásod ellene. Nekem tetszett. Tisztelettudóan és fegyelmezetten viselkedett, nem volt se túl szívélyes, se túl rideg velem. Váltottam pár szót vele.

– Nincs kifogásom ellene... – válaszolt habozva a herceg, – de...nem szeretnék még megnősülni.

– Hogyan? Tudod, hogy mostanáig is csak nagy kínok árán tudtalak a palotában tartani. A te korodban a királyi hercegek már régen megnősültek, és elhagyták a palotát. A tegnapelőtt itt járt apád második felesége. Mivel nemsokára lejár a gyászidő, arra kért, egyezzünk meg, ki keres majd számodra feleséget, mivel anyád és a királynő halott, az ő tiszte lenne. De ő beleegyezett, hogy én végezzem ezt a feladatot. Nemsokára kihirdetik, hogy nősülni fogsz. De én gondoskodom róla, hogy hosszú ideig tartson a menyasszonyválasztás. Ne aggódj, ha távoznod is kell a palotából. Az nekünk hasznunkra fog szolgálni. Most pedig válaszolj a kérdéseimre: mit kerestél nálad tegnap éjjel egy keresztény pap?

A herceg le se tudta volna tagadni megdöbbenését. Azt hitte, senkinek sincs tudomása róla.

– Nem te mondtad, hogy magunk mellé kell állítanunk őket? Szeretnék a bizalmába férközni.

– Remélem nem titkolsz el előlem semmit, herceg! Nem szeretném, ha külön utakon járnál.

– Lehet előled eltitkolni valamit, nénikém? – mosolygott rá huncutul a herceg. A nagynéni visszanevetett, és közben éjszakai küldetésére, saját külön útjaira gondolt. A hercegnek eszébe jutott, hogy ha keresztény lesz, csak egyetlen felesége lehet.

A nap még alig derengett, amikor kijött a hercegnő lakosztályából. A rövid beszélgetés még kellemetlenebb hangulatba hozta. Valahogy nem tudta elképzelni magáról, hogy képes lenne végleg lemondani a nőkről, márpedig hamarosan eleget kell tennie ígéreteinek. Hol van már Amerika? És miss Angie, meg a formás Mary, a földbirtokos lánya? Talán régen elfelejtették őt és a pletykákat, amikbe belekeverte őket. Itt minden nő olyan lapos és egyforma, még Min miniszter lánya is. Mindenesetre komor feladatok várnak rá.

Az ajtóban egy igen fiatal udvarhölgy mosolygott rá. Szépecske is volt, és a herceg, született nőcsábász, önkéntelenül visszamosolygott, ám mielőtt még észbe kapott volna a lány megszólalt.

– Legyen szép napja, felséges herceg.

– Köszönöm... khm... meg tudnád mondani, ki az a Min udvarhölgy? – kérdezte hirtelen ötlettel.

– Én vagyok – válaszolta a lány csodálkozva, de nagy szeme még élénkebb lett. – Segítségére lehetek valamiben?

A herceg rájött, hogy telibe találta a lányt a kérdéssel, de már elszánta magát.

– Hogy hívják a testvéredet? Tegnap itt volt a nagynénémnél.

A lány mintha elhalványult volna, de nem késett a felelettel:

– Myeon Hwa a neve, felség.

A herceg bólintott és továbbment, pedig kedvet érzett rá, hogy csevegjen egy kicsit az udvarhölgygel. Úgy érezte magát, mint egy iskolás fiú, akibe túl sok csintalanság szorult, és emiatt állandóan fegyelmeznie kell magát. De nem akart bonyodalomba keveredni. Inkább elmegy, és amíg még lehet, felkeresi azt a gisaeng-házat, ott aztán van nő elég. A fiatal udvarhölgy bánatosan nézett utána.

– folytatjuk –

Léonie

A fényel hajtott enzim bensejében

Egy kicsiny kis ADP molekula ott várakozott társaival együtt a hatalmas enzim előtt, ki képes volt arra, hogy életadó ATP molekulává alakítsa azáltal, hogy a fény erejével rákapcsolat egy szervesetlen ortofoszfátot. Az élő szervezet legfontosabb reakciói ugyanis nem mennek végbe spontánul, energiát igényelnek, és ezt az energiát szinte kizárólagosan az ATP-től kapják.

Ez volt a fényből szőtt élet titka, erre vágyakoztak mindannyian, energiában szegény ADP molekulák. Magatehetetlenül topogtak a hatalmas enzim előtt, és égett bennük a vágy, hogy egyszer rájuk is sor kerüljön, ők is hordozói lehessenek ennek az energiának, amely segítségével szebbé építhetik világukat.

Tudták, hogyha egyszer ATP-vé alakultak, le kell adniuk energiájukat, el kell emésszék teljesen magukat egy szent cél, a világ építése érdekében, de ez volt hivatásuk, minden vágyuk, és nem kérdezték, mire jó ez. Egyszerűen erre voltak teremtve, és erre is vágytak. A béke az Istentől alkotott rend nyugalma, és aki a rendben van, aki teljesíti azt a feladatot, amiért a világra jött, azt eltölti a béke.

Csak azon gondolkodott el a kis ADP molekula, hogy miért van szükség az enzimre ahhoz, hogy megkaphassák a harmadik foszfát csoportot. Milyen titokzatos folyamat kell végbemenjen az enzim belsejében ahhoz, hogy annyira átalakuljanak, hogy magukra vehessék a szervesen ortofoszfátot. Hiszen ott a foszfát, és ott vannak ők. Egymás mellett tolongnak. Besugározza őket a fény. Akkor miért nem tudnak összekapcsolódni? Kíváncsiság töltötte el. Vajon mi lehet az enzim belsejében? Senki nem mesélt arról, hogy mi történt vele odabenn. Az ADP-k azért, mert még nem éltek át hasonlót, az ATP-k meg, mert életüket a magasztos célnak szentelték, és nem fecsérték energiájukat haszontalan csevegésre. Minden egyes molekula saját maga kellett megtapasztalja, hogy mi megy végbe a titokzatos ATP szintetáz belsejében.

És egyszer a kis ADP molekulára került a sor. Kinyílt előtte a szintetáz aktív helyének ajtaja, és ő önfeledten lépett be rajta egy kis ortofoszfáttal. Csodálatos volt, amit megtapasztalt. Az enzim belseje tökéletesen olyan formájú volt, amibe ő pontosan beleillett. Rá volt méretezve, rá volt szabva. Mivel el volt rejtve a külvilág szeme előtt, bármit megtehetett, bármit megtapasztalhatott, pontosan azt kapta, amire vágyott. Ha bárki a kívülálló közül látta volna azt az idomtalan üreget, amibe ő olyan kényelmesen behelyezkedett, botránkozott volna, és nagyon elmarasztalta volna a fényel hajtott enzimet. Hiszen az ATP szintetáznak méltónak kellett volna lenni hivatásához, ahhoz, hogy a csodálatos fény hajtja, hogy ő a legfontosabb minden enzim közül, hisz ő termeli a többi enzim működéséhez szükséges energiaszállító ATP-t. És ahelyett, hogy büszke legyen magára, és a legcsodálatosabb belső milióval rendelkezzen, egy olyan formátlan lyuk volt aktív helyének bensejében, amely szégyellnivaló volt minden kívülálló szemében. Csakhogy, amit senki nem tudott az enzimen és az ADP-n kívül, pont ez volt az az optimális szerkezet, amibe hiba nélkül beletalált a kis átalakulásra vágyó molekula.

A kis ADP molekula minden öröme ellenére, hogy végre az enzimbe jutott, tele volt elmúlt élete keserűségeivel. Rázkódott, megpróbálta összedönteni az enzimet, minden dühét beleadta. Az enzim meg nagy szeretettel eltűrte neki, hagyta, hogy kitombolja magát, úgy fogadta el, amilyen. Az aktív helyének rejtekén a kis ADP megtanulta elfogadni magát olyannak, amilyen, hiszen az enzim is ezt tette vele.

Aztán lassan-lassan, mikor már megtanulta elfogadni magát gyengeségeivel együtt, az enzim benseje elkezdett megváltozni. A benne levő milió lassan kezdett olyan formájúvá válni, mint amilyenek egy ATP molekulának lennie kell. S mindez olyan lassan történt, hogy a kis ADP

molekula kicsidenként nyújtózva a rés alakja után összekapcsolódott az ortofoszfáttal, és észre se vette, hogy folyamatban a katalízis, és ATP molekulává fog alakulni.

Nagy Lilla

Viccek

Hazugság

Így szól a pap a hívekhez:

– Jövő héten a hazugságról fogok prédikálni. Hogy megértsétek, miről is van szó, olvassátok el Márk evangéliumának 17. részét.

A következő vasárnap a szószékre lépve megkérdezte a híveket, hányan olvasták el Márk evangéliumának 17. részét. A templomban minden kéz a magasba emelkedik.

– Márk evangéliuma csak 16 részből áll – mondja a pap ravasz mosollyal az arcán. – Most pedig hallgassátok prédikációmát a hazugságról!

☺

5 Miatyánk

Meggyónt a paraszt, a pap feloldozza, és rendel őt Miatyánkot penitenciának.

A paraszt elköszön:

– Viszontlátásra, atyám!

– Szervusz, fiam.

– Viszontlátásra, atyám!

– Szervusz, fiam.

– Viszontlátásra, atyám!

– Mondd, fiam, te hülye vagy?

– Látja, atyám, háromszor köszöntem, és már hülyének néz. Mit fog szólni az Úristen öt Miatyánkhöz?

☺

Van remény!

Olga nővér a zárdaablaknál ül, s az otthonról kapott levelet bontogatja. Talál benne egy tízdollárost. Lenéz az ablakból, és meglát egy magába roskadt férfit tépett papírok között, aki a lámpaszlophoz támaszkodva álldogál. Olga nővér gyorsan ráírja egy darab papírra: „Van remény – Olga nővér”.

Becsomagolja a tízdollárost, és ledobja az ember lába elé. Az felemeli, majd értetlen arccal megbillenti a kalapját, és elmegy. Másnap szólnak a nővérnek, hogy egy ember mindenáron beszélni akar vele.

Olga nővér lemegy a kapuhoz, és ott találja a tegnapi embert, aki szó nélkül átnyújt neki egy köteg bankjegyet.

– Hát ez meg mi? – kérdezi a nővér.

– Hatvan dollár. A nyeresége. Van Remény öt az egyhez befutott.

☺

Szerkesztés: Ötvös Réka

Tördelés és korrektúra: Kántor Emese

A címlap illusztrációját rajzolta: Márton Éva

E-mail címünk: kpoverello@yahoo.com